

[Pia Gjellerup]

Under førstebehandlingen – det være sig af regeringsforslag eller private forslag – siger regeringen og de forskellige partier normalt, hvad de gerne vil. Hvis de ikke kan gå ind for et forslag, siger de meget ofte, hvad de ønsker i stedet for.

Men jeg kan forstå, at hr. Svend Heiselberg, til trods for at han er ordfører for Venstre, ikke vil fortælle, hvad Venstre vil. Han vil fortælle i nogle store ord, hvad Venstre måske ikke vil – sådan kunne man tolke det.

Hvorfor må befolkningen ikke kende sandheden? spurgte fru Anne Birgitte Lundholt i sin ordførertale.

Jeg kunne stille et tilsvarende spørgsmål til hr. Svend Heiselberg og i øvrigt også til fru Anne Birgitte Lundholt: Hvorfor må befolkningen ikke her ved førstebehandlingen kende sandheden om, hvad Venstre og Konservative vil – bare lidt af den? Ja, nu fik vi den med GATT-aftalen, men kunne vi ikke få lidt mere?

Jeg synes, at det er usædvanligt at gemme sig bag en invitation til en finanslovforhandling. Betyder det, at hvis Venstre og De Konservative ikke var blevet inviteret, havde Venstre og De Konservative ingen mening? Det er også usædvanligt, og det er i hvert fald et brud med tidligere praksis, hvor oppositionens partier fortalte, hvad de ville med en anden finanslov, og hvad de ville møde op med til forhandlinger.

Jes Lunde (SF):

Regeringens forslag til finanslov for 1994 rummer nogle nyskabelser i forhold til tidligere:

Vi er fri for det udgangspunkt, der har været det sædvanlige i 10 år i træk nu. Der er ikke forslag om nedskæringer af levevilkårene for arbejdsløse, bistandsmodtagere, førtidspensionister m.fl. Og det hilser vi i SF selvfølgelig velkommen, fordi vi altid har betragtet det som meningsløst, at det var de dårligst stillede, der skulle betale regningen for en fejlslagen økonomisk politik.

Man kan selvfølgelig fundere over, hvorfor skiftet kommer nu, for Folketingets flertal har jo ikke ændret sig, og de partier, der nu er holdt op med at skære ned på de dårligst stillede, er såmænd de samme partier, der for blot to år siden tvang SF ud af finanslovforhandlingerne, fordi vi ikke ville være med til at skære ned på lønnen til langtidsledige i jobtilbud.

Men der er selvfølgelig i himlen mere glæde over én omvendt end over tyve retfærdige.

Omvendt må man altså også sige, at udgangspunktet i den foreliggende finanslov er, at den bygger oven på de nedskæringer, der har været foretaget igennem 10 år, og jeg kan ikke se nogen ansatser i dette forslag til finanslov til at rette op på nogle af de mange problemer, der er opstået. Jeg tænker på den nedskæring, der er sket i niveauet på efterlønnen, for arbejdsløshedsdagpengene, jeg tænker på varighedsbegrænsninger på sygedagpenge, og flere andre eksempler kunne nævnes på nedskæringer, som er foregået igennem de mange borgerlige regeringsår, og som den nuværende regering altså endnu ikke har taget noget initiativ til at rette op på.

Vi vil også gerne deltage i regeringens egen glæde over, at der lægges op til en større indsats imod arbejdsløsheden. Men her er indsatsen desværre alt for beskeden. Regeringen siger selv, at det, den vil, er at knække kurven i 1994, og det indebærer, at man satses på at få arbejdsløsheden til at falde en anelse: fra omkring 350.000 i år til 330.000 næste år.

Arbejdsløsheden er efter SF's opfattelse endtydigt Danmarks største problem, fordi den spreder elendige levevilkår både materielt og psykisk til i hundredtusindvis af mennesker, og derfor er det også en alt for lille satsning at ville nedbringe arbejdsløsheden med 20.000. Sagt lidt polemisk: Hvis vi fortsætter i det tempo, vil det vare 15-20 år, inden vi har fuld beskæftigelse igen.

SF's hovedkrav i forhandlingerne om finanslovsforslaget vil derfor være, at der bliver skruet op for indsatsen imod arbejdsløsheden. Vi mener, at det må være et minimum for Folketinget at sikre sig, at den falder med mindst 50.000 næste år, samtidig med at der lægges nogle planer for at komme videre i det samme tempo i de følgende år.

Det når vi ikke med den politik, regeringen har lagt frem, og da slet ikke ved bare at satse på forbrugsudvidelse. Det er jo blevet regeringens adelsmærke i den senere tid at opfordre til et stigende privatforbrug. Det mener vi i SF ikke vil løse beskæftigelsesproblemerne, og deri har vi jo også støtte i alle økonomiske modeller.

Hvis man spørger ADAM, Finansministeriets egen økonomiske model, hvor meget be-